

בחשאי ובמחתרת הוגשה הצעת חוק טרוריסטית

חוק תועבה

תנועה לאומית גדולה. היא ניהלה מרי פעם מאבק מזויין (פעולות אירגון ההגנה, כגון פיצוץ הגשרים), ובשוליה פעלו אירגוני טרור (אצל ולח"י). תנועת המרי העברי"י איחדה את כל הגופים האלה, תחת הנהגת הסוכנות.

האחראים לביטחון ממשלת המני דאטל ידעו זאת היטב. הם תבעו להכריז על הסוכנות כעל אירגון טרור, ולעצור את מנהיגיו.

המיסמכים שפורסמו כינתיים בלונדון מגלים כי הממשלה הבריטית התנגדה לכך, מטעמים של הגיון פוליטי. מדינאי לונדון אישרו פעם אחת את מעצר ראשי היישוב, אך התנגדו להוצאת הסוכנות אל מחוץ לחוק. הם ידעו כי ביטול מעמד הסוכנות יביא להסלמת הפיגועים, להגברת הטרור ולחיסול סיכויי ההידברות.

הסוכנות דגלה או רישמית ב"תוכנית בילטי מור", שתבעה את הקמתה של מדינה יהודית בכל ארץ ישראל. אך הממשלה הבריטית ידעה ממגעים בלתי רשמיים שראשי הסוכנות מוכנים לחלוקת הארץ בין מדינה יהודית ומדינה ערבית. שלא כמו לורד סרס, לורד רביץ ולורד

כלומר, החוק הקיים בא למנוע מגע ופגישות המסכנות את ביטחון המדינה ואת אלה בלבד.

ואילו החוק החדש בא למנוע פגישות אלה מפני שיש להן מטרות פוליטיות. החוק הקיים הוא חוק לשמירה על ביטחון המדינה. החוק החדש הוא חוק למניעת השלום.

לכן הוכן עלי ידי גנבים בלילה. לכן נחרשה המזימה במחתרת.

אם מטרת הטרור היא לחבל בשלום, הרי זהו חוק טרוריסטי, באי צמלה של חוק למניעת הטרור. זהו עיוות מיסדי לצתי — עיוות השפה, עיוות ההגיון, עיוות דמותה של מדינת ישראל.

בזה של אירגון טרוריסטי, או המשמש נציג רישמי של אירגון טרוריסטי.

לכך מתלווים דבריהם סבר קצרים: "באחד רונה תכפו ורבו מגעים של ישראלים עם פעילים או נציגים רישמיים של אירגוני מחבלים. דבר זה גרם לישראל נזק ביטחוני ומדיני חמור, ואין להשלים עם תופעה זו. מוצע לאסור מגעים כאלה, כאופ שהעברין יא צפוי למאסר עד שלוש שנים או לקנס בהתאם לחוק."

כדי להבין את הרקע, יש לדעת כי החוק למניעת טרור נחקק ב-1948 על ידי הממשלה החדשה כדי להילחם בשרידי אצ"ל ולח"י. על פי, די בהכרזה של שר הביטחון שגוף פלוגי הוא אירגון טרוריסטי — כדי להפוך את ההשתייכות אליו או ההוהות עימו לפשע.

על פי חוק זה הכריז שר הביטחון לפני זמן רב שאש"ף הוא אירגון טרוריסטי. הצעת החוק לא הובאה כדי להכניס לכלא את עשרות חברי הכנסת וראשי הציבור, המקיימים מגע עם ראשי המחתרת היהודית, אשר ביהימישפט הכריז עליה כעל אירגון טרור. הוא נחקק — וזה נאמר בפירוש כדי ברירה הסבר — כדי לשים קץ לפגישות של ראשי תנועת השלום הישראלים עם חברי מוסדות אש"ף.

וזה הפיכה — לא רק הפיכת החוק, אלא הפיכת עצם דמותה ומותה של מדינת ישראל. בכל 37 שנות קיומה של מדינת ישראל לא היתה מזימה לבצע הפיכה כה ראסטית.

אלא שאף ההפיכה הזאת זוממת לא חונטה צבאית, אלא הממשלה החוקית של המדינה.

עוד בה היו הפגישות עם אש"ף כפופות לחוק העונשין, ובמיוחד לפרק הדין בעבדי רות נגד ביטחון המדינה.

חוק זה אסר כל מגע עם "סוכו חוץ" (מושג

על הכוונה לבצע פשע אפשר ללמוד מהתנהגות החשוד.

מי שמסתובב באישור לילה כחצרות בתים, כמשיכה על פניו וכלי פריצה בכליו, מחשיד את עצמו ככוונה לבצע פריצה.

מי שמקיים מגע עם סוכן ור במחתרת, תוך שימוש ברכיסיסטר וככתבי צופן, מעיד על עצמו שהוא מתכוון לרגל ולחבל בביטחון המדינה. קל וחומר, כאשר הממשלה עצמה מתנהגת כך.

השבוע התכוננה ממשלת ישראל לבצע פשע. בשעה שהציבור היה טרוד בגזירות הכלכליות ובמזימת הממשלה לבטל הסכמים והתחייבויות באמצעות צוויי חירום, התכוננה רועו אחת של הממשלה לבצע פשע חמור פי כמה, פשע נגד עצם קיומה של הדמוקרטיה הישראלית.

אין צורך לעיין בתוכן הדברים כדי לעמוד על הכוונה הפרשנית. עצם התנהגותה של הממשלה מעידה על כך כאלף עדים.

חבריה הכנסת לא האמינו למראה עיניהם, כאשר ראו את הדף הכחול שהונח בשקט על שולחנם.

רבים כחולים כאלה מכילים הצעות חוק, המובאות לכנסת על ידי הממשלה, לשם קריאה ראשונה.

הצעת חוק כזאת עוברת תמיד דרך ארוכה, לפני שהיא מגיעה לשולחן חבריה הכנסת. מיישר המישפטים (או מיישר אחר) מכין טיוטא. הטיוטא מועברת ללשכות כל השרים, וגם לגופים ציבוריים מעוניינים, כדי שיהיו את דעתם עליה. לאחר מכן נערך דיון במליאת הממשלה, או בוועדת השרים מתאימה, ורק אחרי כל אלה מנוסחת ההצעה הסופית ומוגשת לכנסת. כל הנוהל הממושך הזה מלווה בוויכוח ציבורי. פרשנים כותבים בעיתונים בעד ונגד, משמיעים את דיעותיהם ברדיו ובטלוויזיה. אם הצעת החוק חשובה, יכול ויכוח זה להגיע לצלילים גבוהים.

הנה, לגבי הצעת החוק הזאת — יוק, לא כלום.

הציבור לא שמע עליה כלל. לחבריה הכנסת לא היה מושג על קיום הרעיון. ראשי המפלגות לא שמעו עליו.

הצעת החוק זו הוכנה במחתרת, במעטה של סודיות עמוקה — סודיות המתאימה יותר למאסיה של סיציליה מאשר לגוף המתיימר להיות הוות את ממשלת ישראל.

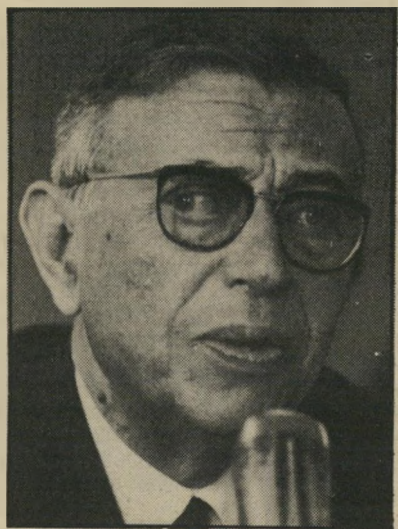
הכל הוכן בחרייה חדרים, רחוק מעינו ומאוזנו של הציבור. לפתע הופיעה הצעת החוק, יש מאין, על שולחן הכנסת.

ח"כים של מפלגת העבודה הורעקו ואצו אל ראש סיעתם, וזה השיב להם כי מעולם לא שמע על כך. היו שמיהרו אל ראשי הממשלה, ושימעון פרס הודיע כי לא ידע. (אמינות! אמינות!) לפשע זה אין אבא ואמא. איש אינו מקבל על עצמו את האחריות לו.

בעליו פעלו כגנבים בלילה. ועובדה זו עצמה מוכיחה שהם ידעו היטב מה טיב הדבר שהם מכינים: פלוגת חבלני ברמה הטיה הישראלית, התנקשות במדינת החוק, נסיון לרצח סיכויי השלום.

מי טען זה של חומר נפץ חקיקתי נושא את השם הכובד: "חוק לתיקון פקודת מניעת טרור (מס' 2) התשמ"ה-1985".

זהו חוק קצרים, בבחינת מעט המזיחה את המדינה. יש בו סעיף קטן אחד בלבד, המטיל שלוש שנות מאסר על אזרח או תושב ישראל, המקיים ביודעין, וללא סמכות דין, מגע בארץ או בחוץ לארץ עם אדם הממלא תפקיד בהנהלה, במועצה או בגוף אחר כיצא

אן פול סארטר: גם הוא

ניסים, הבינו הבריטים שבלי הידברות לא תיסתר הבעיה לעולם.

ני חייב להכניס כאן גימה אישית, מפני שפעמיים מילאתי תפקיד מסוים לקידום התהליך שאותו הצעת החוק לעצור בכוח האלימות המישפטית.

בשלהי מילחמת יום הכיפורים פתחתי במגע הראשון של יהודי-ישראלי ציוני עם נציג בכיר של אש"ף.

נודע לי כי נציג אש"ף בלונדון, סעיד חאמאמי, ממקורבי יאסר ערפאת, התבטא פומבית למען הסדרה שלום עם ישראל ולמען הפסקת מאבק המזויין.

הפגישות בינינו היו חשאיות, אך הודעתי עליון — בהסכמת חאמאמי — לראשי הממשלה צחק רבין ולשרה מישיפטים חיים צדוק. שניהם עוררו אותי להמשיך.

פגישות אלה פרצו את השביל, שהפך לאחר מכן לדרך המלך. אך חאמאמי שילם על כך בחייו. הוא נרצח בידי הטרוריסטים של אברנידאל. אילו היה קיים אז החוק המוצע, הייתי אני הולך לבית הסוהר.

מגעים אלה נמשכו והתרחבו, עם הופעתו של עיצאם אל-סרטאווי על הבימה.

ראשי הליכוד ידעו על כך, ולא עשו דבר כדי למנוע זאת. להיפך, באחד הימים בירך אותי מנחם בגין עצמו בבירכת "ישר כוח", אחרי שאחד מעמיתיו מפר לו על פעולתי למען שיתור שבין ישראל, שהחזק בידי סת"ח בלבנון.

ביולי 1982 נפרץ שביל נוסף, כאשר נפגשתי, בחברת שתי חברות המערכת ענת סרגוסטי ושרית ישי, עם יאסר ערפאת במערב כבירות הנצורה. היתה זאת הפגישה הראשונה של (המשך בעמוד 28)

העיוות טמון בטריק מישפטי, המונח הוא כלול בקביעה הישנה של שר הביטחון, כי אש"ף הוא אירגון טרור, ותו לא.

אש"ף הוא התנועה הלאומית של העם הפלסטיני. 95% של העם הפלסטיני רואים בו את הנהגתם הלאומית. מאוגרים בו גופים ואישים פלסטיניים מכל הסוגים — נציגים יוניים, אנשי פלסטין השלמה" ושוחריה השלום. יש בו מוסד

ג'ואן באאז: תחת הפצצות

דות מכל הסוגים, החל באירגוני נשים וגופים כלכליים וכלה באירגונים לוחמים.

אש"ף זכה בהכרה של יותר מ-100 מדינות, בצורה זו או אחרת. הוא חבר באו"ם ובכל מוסדותיו, במעמד של "משקיף" (כלומר, למעשה; חבר בלי זכות הצבעה). כל מדינות ערב, ועשרות מדינות אחרות, מכירות בו כנציג הבלעדי של העם הפלסטיני. ישראל יושבת עימו באו"ם ובעשרות כינוסים (כגון; ועידת הנשים, המתקיימת כרגע בניירובי), ומתדיינת עימו פנים אל פנים במועצת הביטחון.

כמה גופים השייכים לאש"ף מנהלים מאבק מזויין להשגת מטרותיו, ולחלק מפעולותיהם ראוי התואר "טרור". כאשר הוא מכונן נגד חפים מפשע. אך מכאן ועד להגדרת תנועה היסטורית גדולה ומורכבת כ"אירגון טרור", הדרך ארוכה מאוד.

ישראלים נבונים הודו בכך תמיד. שרה החוז משנה דיין הכריז כי אש"ף "אינו רק אירגון טרוריסטי". עוזר ויצמן, אריאל שרון ורבים אחרים הביעו פומבית את הרצון להיפגש עם יאסר ערפאת, אף שלא העוו לבצע את מישיאלתם. בסקרים שונים הביעו עד 35% של אורחיי ישראל את דעתם כי יש צורך בהידברות עם אש"ף.

מבחינות רבות מאוד דומה מעמדו של אש"ף כיום למעמד הסוכנות היהודית דית ב-1946.

הסוכנות היתה או גוף מדיני, שעמד בראש

ג'יין פונדה: בשיא המילחמה

הכולל את כל אנשי אש"ף והטיל על מגע כזה עונש חמור. אולם החוק מכיל ערוכות נגד ניצולו לרעה. הוא קובע שלא יורשע איש על עבירה זו, אם יוכיח הנאשם כי קיים את המגע למען מטרה סבירה, וכן שלא התכוון לפגוע בביטחון המדינה ואף לא געז בו בפועל. מוסכם שרדיון על השלום הוא מטרה סבירה.

זהו חוק חמור מאוד, המטיל את מלוא עומם ההוכחה על הנאשם. אך זהו חוק טוב.

הוא נחקק על פי רישתו המפורשת של בית הדין הפשט העליון, שקבע בפרשת אהרון כהן (מנהיג מפ"ם שנפגש עם סוכן סובייטי) שבהעדר ערוכות אלה נאלץ בית הדין הפשט להרשיע אדם. למרות שהוא מושכנע שלא געז ולא התכוון לפגוע בביטחון המדינה. לדיברי השופט, זהו מצב "שהדעת אינה סובלת".